

בע"א (ירושלים) 15-12-16972 - אויסון בע"מ נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 15-12-16972 - אויסון בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל שלום ירושלים

בע"א (ירושלים) 15-12-16972-1 אויסון בע"מ

1. אוויסון בע"מ

אווה צרפתி

ע"י ב"כ עוז כהן בר יוסף ג'ינו

נגד

מדינת ישראל (עיריית ירושלים)

ע"י ב"כ עוז מורה דוד-ויס

בית משפט השלום בירושלים

[23.04.2016]

כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

החלטה

לפני בקשה למחוק על הסף בקשה לפי סעיף 6 לקקדמת ביזון בית המשפט (להלן - הפקודה).

מדינת ישראל בשם עיריית ירושלים (להלן - העירייה) הגישה נגד חברת אויסון בע"מ (להלן - החברה) ונגד הגב' אווה

צרפתி, מנהלת ובעליה של החברה (להלן - המנהלת, וביחד - המשיבות) בקשה לפי סעיף 6 לפקודה בטענה, כי

החברה אינה מקיימת את צו הפסקת העבודה השיפוטית שהוצא בעניינה בקשר לעבודות בניה ופיתוח בחלוקת בעלות

החברה, בבית העלמין "הר המנוחות" בירושלים (להלן - בית העלמין), וכי המשיבות ממשיכות בעבודות בניגוד לצו.

הרקע העובדתי

החברה הנה בעלת הזכיות בשתי חלוקות בבית העלמין, והוא ביצעה עבודות להכשרת החלוקות כדי שיישמשו לקבורה.

ביום 10.12.2012 הוצאה כב' השופטת זוכוביצקי צו הפסקת עבודה שיפוטי כנגד החברה (תיק עניינים מקומי מס'

24.3.2013 (להלן - צו הפסקת העבודה). המשיבות הגיעו בקשה לבטל הצו, התקיים דיון, וביום 24.3.2013

החליטה כב' השופטת זוכוביצקי לבטל את הצו שניתן על-ידה לאחר שמצאה כי החברה לא הפרה את תנאי ההחלטה

שנינו לה, תוך שנעתרה לבקשת עיכוב ביצוע של החלטתה, מצד העירייה, כך שצו הפסקת העבודה נותר, למעשה,

על כנו.

ביום 8.4.2013 הגישה העירייה ערעור על החלטה בית המשפט המחוזי בירושלים (ע"פ 14113-04-13) שנדון בפני כב' השופט פרידמן-פלדמן. ביום 9.4.2013 הוארך תוקף יעקוב הביצוע שניית ע"י בית המשפט לעניינים מוקומיים. ביום 19.5.2013 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור וקבע כי צו הפסקת העבודה ניתן כדין, ועל-כן אסור על החברה להמשיך ולבצע את העבודה.

ביום 2.7.2013 הגיעו המשיבות לבית המשפט העליון בבקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי (רע"פ 13/4731, כב' השופטיהם). בקשה זו נדחתה ביום 28.10.2013.

במהלך החודשים אוקטובר 2013 עד ינואר 2014, ביצעו פקחים מטעם העירייה ביקורת שטח בבית העליון, שהעלו כי בוצעו לכ准确性 עבודות, בניגוד לצו הפסקת העבודה. במסגרת זו נתען כי הוספו עוד עבודות קבריים, בוצעו עבודות בניו ביחס לגדר אבן, סילילת כביש גישה, וככל הנראה אף בוצאה קבורה במקום..

ביום 12.2.2014 הגיעו העירייה בקשה ביזון לפאקדזה, שנданה לפני כב' השופט שטרק בבית המשפט לעניינים מוקומיים (תיק מס' 1207/14). ביום 16.2.2014 קבע כב' השופט שטרק בהחלטה מונומקט, כי בית המשפט לעניינים מוקומיים אינם מוסמך לדון בבקשתם, וזה הועברה לבית משפט זה. לאחר החלטה זו, לא התקיימה כל פעילות בתיק.

במקביל, ביום 4.3.2015 הוגש בבית המשפט לעניינים מוקומיים בירושלים כתוב אישום נגד החברה והמנהל (תיק מס' 14/2097), הן בגין ביצוע עבודות שלא היתר והן בגין הפרת הצו הראשוני.

ביום 3.8.2015 שבה והגישה העירייה בבקשת ביזון בבית המשפט לעניינים מוקומיים (תיק מס' 15/5356), ובוטטו של דבר החלטתה כב' השופטת אב-גנים ויינשטיין להעביר את הטיפול בבקשתם לבית משפט השלום בירושלים, בהמשך ישיר להחלטת כב' השופט שטרק.

בין לbij, במהלך שנת 2015, נערכו ביקורות שטח נוספות בבית העליון, מהן עולה כי החברה ממשיכה להפר את הצו הראשוני, הן בבנייה והן בקבורה ממש.

ביום 8.12.2015 הגישה העירייה את בקשה לפי פקודת ביזון בית משפט המונחת לפני.

רק ביום 16.3.2016, לאחר מתן אורכה, הגיעו החברה והמנהל לבקשתם, תוך שהגשו במקביל בקשה לסתוקה על הסוף. בבקשתם זה נעדר סמכות לדון בבקשתם, ויש להעירם לבית המשפט לעניינים מוקומיים אשר נתן את צו הפסקת העבודה לכתהילה;

ב. בית משפט זה מהווה פורום לא נאות, שכן מתקיים הליך פלילי מקביל בבית המשפט לעניינים מוקומיים (תיק מס' 14/2097), במסגרתו הוגש כתוב אישום, בין היתר בנוגע להפרת הצו השיפוטי, שהעובדות הנטען בנוגע לכך, זהות לעובדות הנטען בבקשת הביזון שלפני;

ג. הבקשה מתיחשת לפעולות שכבר נעשו ואינה צופה פניו עתיד, מצוות המחוקק בהקשר לבקשת ביזון בית משפט;

ד. העירייה השתתפה בהגשת הבקשה שהיא ניכר ובלתי מוצדק;

ה. בבקשת העירייה לואה בחוסר תום לב, שכן לא חשפה במלואם את פרטי של ההליך הפלילי המתנהל במקביל. ו. יציו, כי לגופה של בבקשת הביזון, טענות המשיבות בתשובתן, כי כל הפעולות שבוצעו על-ידי בוצעו כדין והן אין מהוות הפרה של היתר הבניה או של צו הפסקה השיפוטי.

ביום 28.3.2016 הגיעו העירייה לבקשת לסתוקה על הסוף כר:

א. החברה והמנהל ממשיכות לבצע עבודות בניגוד לצו הפסקה השיפוטי, לרבות קבורה בפועל;

ב. אין מקום לדוחות את הבקשה על הסוף, מכיוון שהדבר יפגע באפקטיביות הענישה והוא ייד לקבעת עבודות בשטח בניגוד לדין;

ג. בית משפט זה מוסמך לדון בבקשתם;

ד. הבקשה אינה נוגעה בשינויו, וממועד הגישה נובע מהשתלשות האירועים כפי שתוארו מעלה;

ה. העירייה גילתה בבקשתם את כל העבודות הضرיקות לעניין לרבות ההליך הפלילי;

ו. אין קשר בין ההליך הפלילי להליך הביזון.

ביום 5.4.2016 חזרו המשיבות על טענותיהם במסגרת תגובה לשובת העירייה.

דין והכרעה הוביל והבקשה לסתוק על הסוף טיפולה בהתאם לתקנה 241 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, והצדדים הגישו כתבי טענות בהתאם לתקנה, אני מפעיל את סמכותי לפי תקנה 241(ד) שלעיל, ונตอน החלטתי בהסתמך על כתבי הטענות מבלי לקיים דין בבקשתם.

לאחר שעינתי בכתביו הטענות לרבות בנسفחים, נחה דעתינו כי דין הבקשה להידחות.

ראשית, לשאלת הסמכות - כפי שתיארתי בהרחבה בפרק העובדות, כב' השופט שטרק קבע בהחלטתו מיום 16.2.2014, כי בית המשפט לעניינים מקומיים אינו מוסמך לדון בבקשת הביזון מהטעמים שפורטו בהחלטה. על החלטה זו לא הוגש ערעור והיא הפכה לחלטתה. בהמשך, במסגרת בקשה הביזון הנוספת שהוגשה, הפנתה כב'

השופטת אב-גנים וינשטיין לאותה החלטה, זאת ביום 22.10.2015, וקבעה בהתאם, כי הטיפול בבקשתו יועבר לבית משפט השלום. גם על החלטה זו לא הוגש ערעור והיא הפכה לחלטתה. משכך, ובהתאם להוראות סעיף 79 חוק בת'

המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, אין לבית משפט סמכות זו לדון בשאלת הסמכות שכן:

"(א) נמצא בית משפט שאין הוא יכול לדון בעניין שלפניו מחמת שאין בסמכותו המקומית או העניינית, והוא בסמכותו של בית דין אחר, רשאי הוא להעבירו לבית המשפט או לבית הדין الآخر, ולהלה יدون בו Caino הובא לפני מלכתחילה, ורשאי הוא לדון בו מן השלב שאליו הגיע בבית המשפט הקודם.

(ב) בית המשפט או בית הדין שאליו הועבר עניין כאמור, לא יעברינו עוד" (ההדגשה הוספה).

בית משפט זה מוסמך, אפוא, לדון בבקשת הביזון, אך לא בשאלת הסמכות שהוכרעה, הפכה לחלטה, והיא אינה ניתנת לדון מחדש בהתאם להוראותיו הבורוחות של החוק.

שנית, לטענה כי בית משפט זה אינו הפורום הנאות לדון - כאמור, נטען, כי בשל קיומו של הליך פלילי, בין היתר, בגין הפרות הצו הנテンות נשוא בקשה זו, אין מקום לקויים הליך נוסף מקביל, מה גם שבהליך העיקרי נשמעות כתע ראיות. אין מקום לקבל טענה זו. מספר טעמים לכך:

- חוק התקנון והבנייה, המורה לכך:
"צו הפסקה שיפוטי"

239. (א) נעשתה עבודה, או השתמשו במרקעין, בדרך ובנסיבות שיש בהם ממשום עבירה לפי סעיף 204, בין שהוגש על העבירה כתוב אישום לבית המשפט ובין שטרם הוגש, רשאי בית המשפט לוציא על הנאשם או על מי שנראה לבית המשפט אחראי לביצוע העבירה, ועל כל מי שעבד בשירותם - להפסיק את העבודה או את השימוש (להלן - צו הפסקה שיפוטי) ותקפו של הצו יהיה עד לביטולו או שינויו על ידי בית המשפט.

(ב) משלנית צו הפסקה שיפוטי או הוגש כתוב אישום, רשאי בית המשפט להורות למוסדות התקנון להימנע מלטפל בבקשתה להיתר נשוא צו הפסקה או כתוב האישום עד לגמר ההליכים בבית המשפט" (ההדגשה הוספה). עניינו הרואות, כי סעיף 239(א) לחוק התקנון והבנייה מצין מפורשות לצזו הפסקה שיפוטית יהא תקין, בין אם הוגש כתוב אישום ובין אם לאו, עד לביטולו או שינויו ע"י בית המשפט. הויל ואין מחלוקת, כי הצו שניתן לא בוטל ע"י בית המשפט המחויז ובירורו יושם למסגרת ההחלטה, אלא ההיפך, הרי לצזו זה הפך לחייב ויש מקום לאכפו, אם ימצא כי הוראותיו הופרו.

הטעם השני, נוגע לכך שפסקת בית המשפט העליון הcritה בכר, שאון כל מניעה לקיום הליך של ביזון בית משפט במקביל לקייםו של הליך פלילי מחייב, שכן תכליות ההליכים שונות. תכליתו של ההליך הראשון היא לוודא אכיפת הוראות שניתנו על-פי חוק ומונעת המשך הפרת של אותן הוראות, ואילו תכליתו של ההליך הפלילי, הנה ענישתית [ר' למשל: בע"א 4876/13 אחר נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה עיר הכרמל (מיום 5.8.2013, פורסם במאגרים), סעיפים 5 ו-11 להחלטה; וכן ראו: אורן גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי, מהדורה 11 (2013), עמ' 708]. לא רק זאת, אלא שקיימת פסקה ספציפית ביחס להליך ביזון בהקשר לעבירות תכנון ובניה, בפסק הדין ברע"פ 4169/12 דין מיחזור בע"מ נ' מדינת ישראל (מיום 8.7.2013, פורסם במאגרים) (להלן - פרשׂת דין מיחזור) שם נקבע בפסקה 51 לפסק הדין, כי:

"אכן, התופעה של הפרת דיני התכנון והבנייה היא רעה חרולה שפשתה במוחוזתינו, ובית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה (ראו למשל: בע"פ 4357/01 סבן נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "אוננו", פ"ד נו(3) 59, 49 (2002); רע"פ 3154/11 אליאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבז] בפסקה ח' (15.5.2011). מבחינה זו, התוצאה שהגענו אליה תואמת גם את הכרתו של בית משפט זה בימדייה המדיאגים של תופעה פטולה זו ובחשיבות הנודעת בהקשר זה לביצועם של צווי הריסה וצווים שיפוטיים אחרים במועד שנקבע להם, על מנת למונע "קביעת עובדות בשטח" (ראו: רע"פ 5986/06 מלכיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (25.7.2006)). היא אף מתיחסת עם התפיסה לפיה יש לעשות שימוש בכלול הכלים המשפטיים לשם ייעור התופעה, מעבר לאמצעים הקיימים במישור המשפט הפלילי (ראו והשוו: בע"א 327/13 כהן נ' מנהל מקרקעי ישראל, [פורסם בנבז] בפסקה 11 (7.5.2013)) (ההדגשות הוספו).

אמנם, במקרים שהזכרתי דובר בנסיבות שניתנו לאחר הרשעה, ואולם לא מצאתי להבחן בין מקרים אלו למקורה שלפנוי, בו מדובר בצו לפי סעיף 239 חוק התכנון והבנייה, וזאת בשל הרצינול העומד בבסיס פסקה זו - מתן אפשרות לרשויות לנகוט את כל ההליכים האפשריים במטרה לשרש את תופעת הבניה הבלתי חוקית, ומונעת המשך "קביעת עובדות בשטח". הדבר נכון שבעתים, שעה שמדובר, כאמור, בצו הפסקת עבודה שיפוטי חלוט, שערעורים עליון נדחו בשתי ערכאות, לרבות בבית המשפט העליון.

לא לモתר לצין, כי הלהקה זו בנוגע להליך ביזון ביחס לעבירות תכנון ובניה, הנה חריג לכל הנוגע לקקדות ביזון בית משפט, לפיה לא ינקט הליך זה, אלא כ"הליך שיורי" וכחולופה אחרונה, לאחר שימושו חולפות אחרות וחמורות פחות [ר' בפסקה זה: אורן גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי, מהדורה 11 (2013), עמ' 707].

שלישית, לטענה כי הבקשה שהוגשה נוגעת לעבר ואני צופה פני עתיד - הרי שיש לדחות טענה זו. הבקשה מתבססת על טענות העירייה, ביחס להפרות הצו השיפוטי שבוצעו בעבר, תוך שהasad המבוקש הוא "לכוף אותן [את המשפטות] לצית לצו הפסקת העבודה השיפוטי באמצעות קנס או מאסר - זאת בדחיפות האפשרית" (ס' 18 לבקשתה). דהיינו, הבקשה נועדה להביא לר' שם תתקבל, תביא להפסקת העבודות בוג�ן לצו שניתן.

הדבר עולה בקנה אחד עם הדברים הבאים:

"הליך לפי סעיף 6 לפקודת, המסמך את בתיהם המשפט לכוף אדם בקנס או במאסר לצית לצו שניתן על יديם נושא אופי מיוחד באשר אין הוא מטיל אחריות פלילתית, אך הוא גם אינו הליך אזרחי 'טההור'. ההליך אינו עונשי במוחותנו, ומתרתו העיקרית היא להביא לאכיפת ההחלטה השיפוטית מבט צופה עתיד. הסנקציה בהליך היא סנקציה של כפיה" (גורן, עמ' 708)

כמו כן, ההליך נועד לאכוף צו או פסק דין בעל אופי אופרטיבי, אשר הוראותיו ברורות, כאשר הנטול להoxicח, כי הופר הצו או פסק הדיון, מוטל על מגיש הבקשה. משמעות הדבר היא, כי מוטלות על המבוקש להoxicח הפרות צו בעבר, על-מנת שניתן יהיה להטייל סנקציות צופות פנוי הפרות עתידיות. הוואיל ו"מדבר בהליך מעין פליליים, וכל ספק בדבר משמעותו של צו בית המשפט צריך לפעול לטובת הנ甜甜ע-הנאשם, העומד בחזקתו שלא הפר את הצו" (גורן, עמ' 709). על ההליך להתנהל במהירות וביעילות, ואין מקום להפוך "את הדיון בהם למשפט מלא עם ראיות ועדויות של מומחים כדי לחתוקות על כוונתם הקונקרטית או המשוערת של בעלי הדיון" (שם).

סבירומו של דבר, כי מטבעה של הבקשה, עליה להידרש לטענות עובדיות שבעבר, שאם יוכחו במידה הנדרשת, הרי שיוכלו לזכות את המבוקש במתן סנקציה צופת פנוי עתיד.

רביעית, לטענה בדבר שהוא בהגשת הבקשה - לא מצאתי מקום לקבל את הטענה, לנוכח מכלול העובדות לצינוגרפיה בתחלת החלטתי, המעידות כי העירייה פעלה הן בערכאות השונות והן ב"שיטה" בבעיטה ביקורת במקומות, לכל אורך התקופה הרלבנטית. השתלשות התקיק אינה רגילה, לנוכח ההחלטה שלא לדון בבקשת הביזון בבית המשפט לעניינים מקומיים, וראיה לכך עולה מבקשות הבהרה שהגישה העירייה לבית המשפט לעניינים מקומיים, בבקשתה לדעת כיצד עליה לפעול (ר' בהקשר זה בקשה והחלטה בתיק מס' 5356/15 מיום 28.10.2015).

חמישית, לטענה בדבר חוסר תום לב מצד העירייה - טענה זו יש לדחות מכל וכל ומוטב לו לא להיות נתענת. העירייה פרשה את מכלול העובדות הרלבנטיות לפני בית משפט זה, לרבות קיומו של ההליך הפלילי. מכאן, שטענה זו נתענה ועלמא.

סוף דבר. אני דוחה את הבקשה למחוק על הסף את בקשה הביזון שהגישה העירייה, ומחייב את החברה והמנהל,

ביחד וליחד, בתשלום הוצאות הליך זה בסך 2,500 ₪ לטובת העירייה, ללא קשר לתוכצתה בירור בבקשת הביזון.

קובע דיון בבקשת הביזון לפני ליום 1.6.2016 בין השעות 16:00 - 18:00, שבו ישמעו המצהירים מטעם הצדדים, וכן המומחים מטעם החברה והמנהל. הצדדים יהיו ערוכים לחקירות נגדוות וכן יהיו ערוכים לסתוקומים בעל-פה.

המציאות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, מוצאי שבת, ט"ו ניסן תשע"ו, 23 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.